

Sygn. akt X Ga 293/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa: **M. L.**

przeciwko: **R. I.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 kwietnia 2015 r. sygn. akt VII GC 2392/14

- 1) oddała apelację,
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 293/15

UZASADNIENIE

Powódka M. L. domagała się zasądzenia od pozwanego R. I. kwoty 509,10 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu podniosła, że wykonała na rzecz pozwanego usługi i z tego tytułu domagała się zapłaty wynagrodzenia.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości i wniósł o zwrot kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia, wskazał, że powódka nie wykazała faktu wykonania usługi ani doręczenia faktury.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki dochodzoną kwotę z kosztami procesu, ustalając na podstawie dowodów powołanych w uzasadnieniu orzeczenia, że pozwany złożył powódce zamówienie na oklejenie samochodu folią. Strony uzgodniły, że za powyższe pozwany zapłaci powódce 413,90 zł netto. Powódka wykonała zgodnie z zamówieniem pracę, polegającą najpierw na wyprodukowaniu folii, a następnie oklejeniu nią pojazdu. Pozwany odebrał samochód i nie zgłaszał zastrzeżeń co do wykonanej pracy. Z tytułu oklejania samochodu (...) powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 413,90 zł netto (509,10 zł brutto) z terminem płatności do 18 lipca 2011r. Pozwany odebrał fakturę, nie odesłał jej ani nie zwracał się o jej skorygowanie.

W tym stanie faktycznym Sąd I instancji zważył, że skoro powódka wykonała swoje świadczenie zgodnie z zamówieniem, to przysługiwało jej umówione wynagrodzenie. Pozwany nie wykazał, aby zapłacił należność, czyli zwolnił się z obowiązku świadczenia. Zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego był nieskuteczny. W niniejszej sprawie zastosowanie mógł znaleźć przepis art. 646 kc, zgodnie z którym termin przedawnienia dla roszczeń wynikających z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Kwalifikacja umowy łączącej strony dokonana przez obojga profesjonalnych pełnomocników jako usługi jest nietrafna, ponieważ wykonanie oklejenia samochodu prowadzi do rzeczywistego efektu materialnego, a więc może co najwyżej stanowić typową umowę o dzieło, przewidzianą w art. 627 i nast. kc, a nie umowę starannego działania, jaką jest świadczenie na podstawie zlecenia usługi.

Analiza treści umowy, poprzez pryzmat rzeczywistych obowiązków stron, zwłaszcza powódki, prowadzi do wniosku, że nie można zakwalifikować jej także jako umowy nazwanej o dzieło. Wykonanie jej bowiem nie polegało wyłącznie na oklejeniu pojazdu, ale także na „wyprodukowaniu” naklejek, ich wycięciu itd. Stanowiła ona zatem umowę nienazwaną, do której zastosowanie ma norma z art. 118 kc.

Powódka złożyła pozew w dniu 18 lipca 2014 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia, liczonym nie jak w przypadku dzieła – od daty jego wydania, lecz daty wymagalności.

Niezależnie od powyższego pozwana, podnosząc zarzut przedawnienia nadużyła swojego prawa podmiotowego, ponieważ nie tylko w procesie w ogóle nie przypominała sobie odbioru pojazdu i faktury, ale na etapie przedsądowym nie odniosła się w ogóle do wezwań, mailowych i pisemnych. Zgodnie z art. 5 kc nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Głęboki sprzeciw budzić musi postępowanie pozwanego, który wykorzystując zaufanie powódki doprowadził ją do wykonania szeregu podobnych prac bez pobierania przedpłat, by następnie zerwać z nią kontakt, a nawet następnie twierdzić przed Sądem, że zdarzenie gospodarcze w ogóle nie miało miejsca. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, a na mocy art. 98 k.p.c. obciążył pozwanego kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a to art.117 § 2 kc i 118 kc w zw. z art.750 kc i art.751 pkt 1 kc poprzez nieuwzględnienie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia oraz art.6 kc przez nieuwzględnienie tego zarzutu pomimo niewykazania przez powódkę przesłanek przerwania biegu przedawnienia, uznania roszczenia przez pozwanego lub innych okoliczności niweczących zarzut przedawnienia.

Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji i zasądzenia kosztów procesu. Zarzucił, jak w sprzeciwie, że roszczenie objęte pozvem uległo przedawnieniu z dniem 18 lipca 2013 r.

W odpowiedzi powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. Wskazała, że w sprawie ma zastosowanie trzyletni okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zgodnie z przepisem art.118 kc.

Sąd Okręgowy zważył:

Proces toczy się w myśl przepisów o postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał procesowy Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela

w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Odnosząc się do twierdzeń strony pozwanej należy wskazać, że podniesione zarzuty były nieuzasadnione. W motywach rozstrzygnięcia Sąd I instancji w sposób przekonujący wskazał, na jakich dowodach oparł swe ustalenia, w szczególności uprawniony był do przyjęcia, że powódka wykonała dla pozwanego zamówioną pracę. Ustaleń tych dokonał bez naruszenia granic swobodnej oceny dowodów, wytyczonych przepisem art.233 kpc, a apelujący nie zdołał wykazać, na czym miałyby polegać ich wadliwość, dyskwalifikująca prawidłowo uzasadnione ustalenia, dokonane przez Sąd Rejonowy i nakazująca przyjąć wersję rzeczywistości przedstawianą przez pozwanego. Jego zarzuty nie były wiarygodne – w sytuacji, gdy twierdził, że nie pamięta faktów, na których powódka opierała swe roszczenie.

Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną stosunku, łączącego strony, jako umowy nienazwanej. Trafne są bowiem rozważania powodów, dla których nie można przypisać jej wyłącznie cech umowy o dzieło, czy – jak twierdzi pozwany – umowy o świadczenie usług. Z tych przyczyn zasadnym było zastosowanie przez Sąd I instancji przepisu art. 118 kc, zgodnie z którym, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata, a tym samym uznanie niesłuszności zarzutu przedawnienia, zgłoszonego przez pozwanego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art.385 kpc oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, orzekając o kosztach procesu na podstawie art.98 i 99 kpc w zw. z art.108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 2 w zw. z §12. ust.1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Iwona Wańczura